

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis S. R. E. Cardinalis Bona Opera Omnia

Tribus Tomis comprehensa

Opuscula Spiritalia - I. Horologium Asceticum. II. Principia Vitae
Christianae. III. Manuductio ad Coelum. IV. Via Compendii ad Deum. V. De
Sacrificio Missae. VI. De Discretione Spirituum ... Operum Eminentiss.
Cardinalis, Tom. I

Bona, Giovanni

Parisiis, 1677

§. 7. Paraphrasis anagogica Dominicae Orationis

urn:nbn:de:hbz:466:1-9969

§. VII. Paraphrasis anagogica Dominicæ Orationis.

Pater. Tu es ille, qui filios spirituales progeneras, mediante vivificativo germine, & ideo verè tunc filius tuus ero, quando te vero amore constringam. Tu Pater omnia potes qui omnia fecisti ex nihilo, da ut serviam tibi filiali amore, teque intimis visceribus amplectar, & tibi soli adhæreami.

Noster, qui ratione tuæ latissimæ bonitatis omnes spiritus rationales per immissos à te radios ad te trahis, & non est qui se abscondat à calore tuo: quando te tam ardenter amabo, ut tua bonitas in me appareat? Nam si verè te amarem, tunc aliquid in me tuæ latissimæ diffusionis stillares.

Qui es in Cœlis. Sed in terris quoque es per essentiam, præsentiam, & potentiam. Verum alio modo in cœlis es, quam in terra. In cœlis enim sunt Angeli & Beati, qui cœli cœlorum sunt, in quibus es adeo ineffabiliter, ut esse in rebus cæteris non videaris. Cœli etiam sunt sancti viri, qui à terrenis rebus elevati, puri, simplices, illuminati in cœlis semper conversantur: in quibus es per gratiam quæ tanti est pretii, ut sine ea quidquid in mundo est nihil sit. Quando igitur anima mea nitida & clara instar cœli efficietur, & diversarum virtutum sideribus adornata? Tunc enim in me habitabis, cum per flamman amoris ab omnifæce purgatus, mundum tibi & immaculatum cordis hospitium exhibeo.

Sanctificetur nomen tuum. Sine terra efficiatur in me nomen tuum, quod est mirabile. Nisi enim depulsa omni carnalitate te super omnia diligam, terrenæ concretiōnis pondus spiritum terræ alligatum tenebit. Quando igitur sanctificabitur notitia tua in me? Quando in me habitabis per gratiam & amorem, itaut terra nullum in me habeat locum? Quando depulsa omni mortalitate unus tecum spiritus efficiat per mysticam unionem?

Adveniat regnum tuum, ut non regnet peccatum in meo

Hij

mortali corpore. Vult quidem regnare in me quandoque inanis gloria, quandoque luxuria; sed ego nolo quemquam in me regnare, nisi te Domine Rex Regum, qui solus habes immortalitatem. Tunc autem in me regnabis, cum te ardenter amavero: qui enim te amat, tecum regnat; & qui te possidet, omnia possidet in æternum. Valeant omnia regna mundi, & omnis gloria eorum. Melior est mihi dies una in atriis tuis, quam mille anni in tabernaculis peccatorum. Exul sum & peregrinus super terram, ad hoc natus ut futuram civitatem inquiram, in qua tu regnas: & hoc est regnum, quod opto; nam si hoc quæsiero, & justitiam ejus; tu me de cæteris fecisti securum.

Fiat voluntas tua, sicut in cœlo, & in terra. Regnum enim tuum nemo potest possidere, nisi rectus fuerit. Rectus autem esse nequit, nisi qui tuam fecerit voluntatem: voluntatem vero tuam nemo facere potest, nisi ex dono tuo, quia nemo venit ad te, nisi tu traxeris eum. Propterea fiat à te voluntas tua, mihi scilicet donetur à te, ut per gratiam tuam faciam in terra voluntatem tuam, sicut in cœlo fit à Beatis per gloriam tuam. Purifica cor meum, ô ignis ardentissime, ut expellam perfectè amorem proprium, & rejiciam propriam voluntatem, ut plenè fiat in me voluntas tua, & mea pereat. Pereat in me omnis proprietas, teque solum diligam ex toto corde, & glutino amoris tecum unitus tibi foli adhæream, & consentiam.

Panem nostrum quotidianum da nobis hodie. Non peto quod voluptati serviat, sed quod languenti animæ sufficiat. Non carnis consolationem quæro, sed affectionem supercœlestem. Panem volo Angelorum, augmentum videlicet amoris, quo solo afficitur, & satiatur anima mea. Quando fiet istud, optime Pater, ut te flammigeris affectionibus contingens, panem amoris comedam in saturitate? Hunc panem da mihi semper, ut eodem cibo in præsenti nutriar, quo Angeli sancti in gloria saturantur: ut de micis comedam, quæ cadunt de mensa Domini mei. Inquietum est cor meum, donec pane isto divino

aliquantulum confortetur, qui ideo quotidianus dicitur, quia quo plus comeditur desiderio quotidiano, reficit abundantius.

Et dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris. Multipliciter enim tibi debitor sum. Nam quis potest numerare peccata quæ feci, quis tollere quæ quotidie perpetuo? Hæc sunt debita, quæ mihi opto dimitti. Solus autem amor uniendo me tibi, te quoniam mihi offendit placatum efficiet & reddet gratiosum. Quando igitur & bene creditor, te vero amore constrinbam, ut omni peccato dimisso, te mihi placatum sentiam notitia experimentalis? Ne differas secundum multitudinem bonitatis tuæ dimittere mihi, quia & ego verè dimitto debitoribus meis, paratus eis benefacere, ubi & quando oportuerit.

Et ne nos inducas in temptationem. Perfice Pater quod cœpisti, & misericordia tua subsequatur me omnibus diebus vitæ meæ. Scio enim, quod qui perseveraverit usque in finem hic salvus erit. Nemo autem perseverare potest sine te, quia totus mundus laqueis & temptationibus plenus est; & nos in tenebris ambulamus, atque inimicos habemus, qui non dormiunt die, ac nocte. Hoc itaque peto amoris glutino inseparabiliter colligari, quia tunc securus ero, cum tibi totaliter adhærebo.

Sed libera nos à malo. Non à malis, quæ me pati oportet in hac vita, ut prober in camino tribulationis; hæc enim libenter ferre paratus sum tua gratia opitulante: Sed à malo pœnæ infernalis, quæ hominem separat à te: à malo quoque Purgatorii, non ut effugiam tormenta, sed ne diù ibi detentus desiderio frauder videndi faciem tuam, in quam desiderant Angeli prospicere. Verum si ego te ardenter diligerem, amoris flamma peccatorum rubiginem exureret, & sic in hora mortis meæ flammigeris affectionibus expurgatus, ad te diù desideratum sine dilatatione evolare. Quando ergo hoc ardore te diligam, qui & pœnam excutiat, & à dilatione absolvat? Hoc ipse præ-

H iiij

stare digneris, qui vivis, & regnas Deus per omnia secula seculorum. Amen.

§. VIII. *Oratio ad sanctissimam Trinitatem.*

O Summa Trinitas, una virtus, indiscreta Majestas, unus in substantia, Trinitas in personis, numerabiliter innumerabilis, mensurabiliter immensurabilis, invisibilis, ineffabilis, admirabilis, incomprehensibilis, imperscrutabilis: Deus magnus sine quantitate, sine qualitate bonus, sine tempore sempiternus, sine situ ubique praesens, sine loco ubique totus, omnia implens sine extensione, sine indigentia omnia creans, sine motu omnia movens. In magnitudine infinitus, summus in bonitate, in virtute omnipotens; in sapientia inestimabilis, terribilis in consiliis, in verbis verax, in operibus sanctus, justus in judiciis, copiosus in misericordia, patientissimus erga delinquentes, piissimus erga penitentes: cui nec præterita transcurrunt, nec futura succedunt: cui nec origo initium dedit, nec tempora dant incrementum: quem nec spatia dilatant, nec voluntas variat, nec mœsta perturbant, nec laeta demulcent. Deus sancte sanctorum, Deus spirituum & cunctæ carnis, à cuius conspectu tremit cœlum & terra; cuius nutui obediunt elementa: vita vivificans me: lumen illuminans me. Aperi mihi clamanti portas justitiae, & ingressus in eas confitebor tibi. Te adoro, te laudo, te glorifico labiis & corde, omnique qua valeo virtute te benedico; & procumbens humiliter sub pedibus magnificentiae tuæ, gratias ago tibi, quia per illustrationem gratię tuæ illuminasti me, & per matris Ecclesiæ documenta in fide tua confirmasti me. Et unde hoc mihi, factor cœli & terræ, qui bonorum meorum non eges, unde mihi hoc quod amasti me? Quid tibi dedi, & retribuisti? Ubi eram antequam fierem, & ut inciperem bonum? Sed tua gratia factus sum, & innumerabilibus donis tuis ornatus sum; perfice ergo me, qui fecisti me; perfice usque ad formam plenam imaginis tuæ, & similitudinis, ad quam formasti me.